

Aan . . .

Het komt van God
Uw lijdenslot,
Het kruis bevat
Een heil'gen schat,
En die hem vindt
Die dankt als kind,
In 't Vaderhuis,
Nog 't meest voor 't kruis.

B. H. Kake

Timotheüs, dat is: *die God vreest* of *Gode de eere*; kind van God en, wat de leiding betreft, geestelijke zoon van Paulus, die hem bemoedigt en liefdevol onderwijst en leidt.

En in die geestelijke leiding van den Apostel, van wien ons een tweetal brieven aan zijn geliefden zoon toegekomen zijn, vinden de jongeren, die een Christelijke opvoeding hebben mogen genieten, hoogernstige vermaningen, en zij, die als Christelijke opvoeders geroepen zijn de lammeren van den Goeden Herder te weiden, een klare omschrijving van wat zij als doel dier opvoeding zich hebben voor te stellen.

Wat de jongeren moeten betrachten, wordt aldus uitgedrukt:

Blijf gij in hetgeen gij geleerd hebt en waarvan u verzekering gedaan is, wetende, van wien gij het geleerd hebt, en dat gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid.

En de Christelijke opvoeders? Welke hooge doelstelling moeten zij in het oog vatten? Hoe hebben zij de Schrift te beschouwen?

Die laatste vraag vindt haar beantwoording in de vierledige aanduiding van haar nuttigheid. Zij strekt tot leering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is.

En het doel?

Dat de mensch Gods, de geloovige, in wiens hart het innerlijk werk der herscheppende genade voltrokken wordt, volmaakt zij, dat is volledig onderricht, tot alle goed werk volmaakt, dus volkomen, toegerust.

De Christelijke opvoeder is zich wel bewust, dat hij slechts de menschelijke factor is, dien God als instrument gebruiken wil, en dat de volbrenging van eenig goed werk slechts uitvloeisel is van de werkingen des Geestes Gods.

Maar niet het besef van zijn persoonlijk onvermogen, doch de Goddelijke lastgeving bepaalt zijn gedragslijn. Hij zaait en besproeit; den wasdom verwacht hij van boven.

En zoo leiden die slotwoorden van de Apostolische vermaningen aan Timotheüs ons tot het centrum, het hart der volle Christelijke opvoeding. Ze zijn als een program voor de opvoeders, een handwijzer voor wie die opvoeding deelachtig worden.

En beiden vinden hun vastigheid in het gezaghebbende van de verzekering, dat al de Schrift van God ingegeven is.

H. J. Edmund.

Nu „Timotheüs" zijn zilveren feest viert, wil ik dit ook mij zoo sympathiek blad liefst zien als een post in het grootsche werk van de bevestiging, de bescherming en de uitbreiding van Gods koninkrijk. Als ik Timotheüs zóó zie, dan zie ik het wel waarlijk in een „zilveren" licht . . .

De bevestiging, bescherming en uitbreiding van Gods koninkrijk, dat is Gods werk.

Welk grootsch middel gebruikt God voor dit grootsche werk?

Een boek. Het Boek. Den Bijbel. God heeft Zichzelve aan ons geopenbaard in een Boek, in *het Christelijke Boek* bij uitnemendheid.

God, die Opperste kunstenaar is, heeft noch de muziek, noch de schilderkunst, noch de beeldhouwkunst, noch de bouwkunst uitverkoren, om de vertolkster Zijner openbaring aan zondaren te zijn. Maar Hij heeft de Letterkunde verkoren, om ons de blijde boodschap onzer zaligheid te brengen.

We zouden — met eerbied gesproken — den Bijbel de Christelijke letterkunde bij uitnemendheid kunnen noemen. Want — vergete vooral wie Christelijk letterkundige is het nooit — de Bijbel draagt, ook als kunstwerk, in zijn taal; in de wonderlijke saamvoeging van zijn velerlei stof; in het diepe, gulden licht, dat zijn gewijde bladen doorstraalt; het kenmerk van zijn Goddelijken oorsprong, en dus van volmaakte schoonheid. Want al wat God doet, is niet alleen volmaakt goed, maar ook volmaakt schoon. En zoo is ook Gods openbaring van den oorsprong en de toekomst aller dingen; van onze zonde, van onze verlossing in Christus, van onze eeuwige zaligheid; niet alleen een nimmer falende bron van kennis en troost en bezieling, — maar gansch die wondere openbaring is tot ons gekomen als een kunstwerk der Christelijke Letterkunde.

Daardoor heeft Hij de Christelijke letterkunde boven alle kunsten geheiligd en gezegend.

En dat is voor ieder, die God op het terrein der Christelijke Letterkunde wensch te dienen, een heerlijke gedachte. Veel meer nog dan de Christen-schilder of Christen-musicus staat de Christelijke letterkundige op gewijd terrein.

De Christelijke Letterkunde ontleent aan den Bijbel méér dan haar bezieling, haar aangewezen weg, haar „verboden terrein," haar geloofsmoed, haar idealen. Dat heeft zij met alle Christelijke kunsten gemeen. Maar de Christelijke Letterkunde heeft van God in den Bijbel bovendien nog een „Goddelijk voorbeeld" ontvangen. Want zij, en zij alleen, kan, als Mozes weleer, arbeiden naar een voorbeeld, haar door God Zelf getoond.

En dit is bij zijn zilveren feest, mijn wensch voor „Timotheüs", dat het altijd meer, naar vorm en inhoud beide, zich late leiden en bezielen en verheffen door onzen heerlijken Bijbel.

H. P. P. Kuiper.

Onze moed, onze energie als Christenen, ontspringen niet uit besef van wat wij-zelf zijn of bezitten, doch uit het weten, dat God, wanneer Hij ons tot een bepaalde taak roept, ook tot het volbrengen kracht zal geven. Doch hieruit volgt dan ook, dat voor 't slagen van ons levenswerk niet ons, doch God alleen de eer toekomt.

J. M. Westerbrink-Wijk